

JEAN-CHARLES BRISARD

CU COLABORAREA LUI

DAMIEN MARTINEZ

ZARQAWI

NOUA FAȚĂ A AL-QAIDA

Editura Aquila

Cuprins

Cuvânt înainte	9
----------------	---

Partea întâi

GENEZA UNUI TERORIST

Capitolul 1. Zarqa și tribul lui Zarqawi	14
Capitolul 2. „Omul verde”	21
Capitolul 3. Marea plecare	26
Capitolul 4. Reîntoarcerea în Iordania	39
Capitolul 5. La Suwaqah, închisoarea din deșert	55

Partea a doua

TERORIST PE DEPLIN

Capitolul 1. Un nou început	66
Capitolul 2. Intrarea în Al-Qaida	74
Capitolul 3. La originile rețelei lui Zarqawi	83
Capitolul 4. Un terorist regional	92
Capitolul 5. Fuga	102

Partea a treia

IRAKUL LUI ZARQAWI

Capitolul 1. Irakul terorist: mit și realitate	110
Capitolul 2. Talibanii din Kurdistan	117
Capitolul 3. Șeful războiului din Kurdistan	124
Capitolul 4. Tulburarea jocului Iranului	133
Capitolul 5. Tawhid Wal Jihad	139
Capitolul 6. Teroarea	147
Capitolul 7. Strategia ostaticilor	153
Capitolul 8. Al-Qaida se închină	159

Partea a patra

REȚEAUA GLOBALĂ

Capitolul 1. Din Kurdistan în Germania	168
Capitolul 2. Gruparea „Italienilor”	179
Capitolul 3. Amenințări chimice asupra Europei	187
Capitolul 4. O umbră peste Madrid	193
Capitolul 5. Siria, baza din umbră	203
Capitolul 6. Franța în capcana islamistă	212
 Concluzii. Un succesor pentru Ben Laden?	 218
 Cronologie	 223
Anexe	231
Mulțumiri	269

Partea întâi

Geneza unui terrorist

Ambiția fără talent este o crimă!

René de Chateaubriand

Capitolul 1

Zarqa și tribul lui Zarqawi

Imaginea a făcut înconjurul lumii. Două avioane de călători, unul de la Swiss Air, altul de la TWA, au fost deturnate la 6 septembrie 1970 și constrânse să aterizeze pe aeroportul numit „Al Revoluției”, un aerodrom militar dezafectat din Zarqa, Iordania. Trei zile mai târziu, un aparat britanic a fost deturnat pe același aeroport. Odată pasagerii eliberați, doi teroriști palestinieni, Wadi Haddad și Layla Khalid, au făcut să explodeze carlingile. Această primă acțiune teroristă a FPLP¹ a provocat începutul așa-numitului „Septembrie negru”, acea represiune feroce inițiată de regele Hussein împotriva fedainilor palestinieni refugiați în Iordania.

Aceste acte de piraterie, inedite și spectaculoase, au șocat opinia publică internațională. Imaginile filmate ale aparatelor aruncate în aer, fiind o premieră, conferă o ținută deosebită spectacolului terorii. Teroriștii cei mai abili au făcut uz de altfel de mass-media pentru a-și face cunoscut mesajul de moarte. Mesajele au evoluat odată cu trecerea timpului până au ajuns, 30 de ani mai târziu, la această cruzime barbară difuzată pe noile canale digitale.

La Zarqa, în 1970, avioanele erau goale. La Bagdad, în 2004, un om născut în Zarqa a omorât mai mulți oameni, iar urmările sunt de asemenea de neconceput și insurmontabile.

Regatul Iordanian, în ciuda eforturilor susținute în lupta contra terorismului, n-a putut anticipa pericolul islamismului fundamentalist, care s-a afirmat tot mai mult în anii 1990. Punct de răscruce în inima unei regiuni în criză, Iordania a cunoscut asalturi repetate ale diverselor mișcări extremiste. La periferia capitalei, Amman, orașe precum Maan ori Zarqa au devenit refugiul celor mai intransigente cauze islamice. Aici se fac și se desfac grupările teroriste, aici se pecetluiesc alianțele. Aici sunt arestați activiștii, judecați, apoi condamnați și adesea repuși în libertate, atunci când aici se propagă ideologia salafistă, care proclamă reîntoarcerea la rădăcinile islamului, și care își stabilește drept ultim obiectiv instaurarea unui stat islamic în Iordania.

La Maan ori la Zarqa, două dintre cele mai mari orașe din regat după Amman, mizeria a făcut ca populația să fie sensibilă la chemarea extremiștilor. Refugiații palestinieni, îngrămădiți în Zarqa după anii 1950, trăiesc într-o mare nesiguranță. Chiar dacă orașul domină un bazin eco-

¹Frontul Popular pentru Eliberarea Palestinei, mișcare cu tendințe revoluționare de inspirație marxistă fondată de Georges Habache în 1967.

Respectiv economic important la scara Iordaniei, rata șomajului este aici, de asemenea, una dintre cele mai ridicate din regat¹, iar rata criminalității bate aici toate recordurile, astfel că Zarqa este adesea descris ca un „Chicago” iordanian. Infrastructura publică este lăsată în paragină, spre deosebire de Amman, capitala, unde se construiesc în fiecare lună clădiri ce strălucesc a nou.

Colinele prăfuite din Zarqa se întind cât vezi cu ochii de jur împrejurul Ammanului. Zarqa adăpostește cea mai mare comunitate de palestinieni din Iordania: în tabăra Mushairifeh trăiesc în exil refugiații, de după 1948, anul creării statului Israel. De fapt, tabăra este un veritabil cartier supraaglomerat. La est de râul Iordan, resentimentele se acumulează de mai bine de cincizeci de ani, pe de o parte contra statului iordanian și pe de altă parte contra Israelului. Această identitate palestiniană constituie un liant social puternic, dar, de asemenea, un vector propice politizării islamului. După 1948, regatul hașemit a căutat să mențină echilibrul fragil între triburile de beduini și refugiații palestinieni. Dar, în ciuda programelor de integrare întocmite de către stat, palestinienii din Iordania rămân neintegrați, chiar dacă, pe hârtie, ei dețin statutul de cetățeni iordanieni și în mod deosebit dețin pașaportul statului hașemit.

După 1990, nemulțumirea populației din Zarqa a crescut. Odată cu înăsprirea conflictului israeliano-palestinian, marile aglomerări palestinene din Iordania s-au radicalizat. Fanatismul s-a propagat încetul cu încetul în societatea iordaniană. Din acest moment, „faptele onorabile” de pedepsire a femeilor se înmulțesc, predicile imamilor extremiști umplu moscheile, mișcările teroriste recrutează candidați din ce în ce mai numeroși pentru a-i mână la atentate sinucigașe în Israel. Mujahedinii afgani propovăduiesc viitorul unui stat islamic (califat), Frații Musulmani împânzesc universitățile, responsabili politico-religioși organizează marșuri ale „urii” contra politicii Israelului. Organizația Hamas invadează enclavele palestinene din Iordania.

Multe fapte stau mărturie pentru această escaladare a fanatismului, cu deosebire în Zarqa. Cu puțin înainte de atentatele din 11 septembrie 2001, un tânăr palestinian din Iordania pe nume Saeed Hotary, în vârstă de 22 de ani, pe care apropiații săi îl descriu ca pe un om calm și așezat, pleacă

¹Marc Lavergne, „Jordanie: fracture sociale, et fragmentation spatiale dans un processus de métropolisation. Le cas d'Amman” (Iordania: fractură socială și fragmentare spațială, într-un proces de dezvoltare metropolitană. Cazul Amman), *Insaniyat*, Alger, 2^a trim. 2004.)

Respon în Israel pentru a-și câștiga cele necesare traiului. În 1 iunie 2001, el se aruncă în aer în fața discotecii Dolphinarium, din Tel-Aviv, omorând 21 de tineri israelieni. Saeed Hotary a crescut în Zarqa ca atâția alți membri ai organizației Hamas care revendică acest sângeros atentat.¹

Celorlalte grupuri teroriste nu le rămâne decât să imite Al-Qaida. Așa este un tânăr palestinian din Iordania, originar din Zarqa, Mohammed Salameh, care a fost închis, judecat și condamnat la închisoare pe viață în Statele Unite pentru că a participat la primul atentat împotriva World Trade Center, la New York, în 1993. Ajuns în Statele Unite pe 17 februarie 1988 cu o viză turistică, el a încercat să ridice chiar în ziua atentatului asigurarea pentru camioneta care a servit la atac. Justiția americană a stabilit că aparține organizației lui Omar Abdel Rahman, care a planificat aceste atentate.² Familia lui Mohammed Salameh din Zarqa a făcut economii pentru ca el să-și obțină viza.

Destinele acestor sute de activiști palestinieni se aseamănă adesea, chiar dacă ei se reîntâlnesc în rândurile Hamasului ori ale Brigăzilor Martirilor Al-Aqsa. Iar orașul Zarqa plătise deja un greu tribut terorismului islamic înainte să fi țâșnit pe scena mediatică internațională Abu Al-Zarqawi, adică Abu Musab din Zarqa. Or, militantismul lui n-are nimic în comun cu activismul politic al tinerilor palestinieni. Zarqawi este un uci-gaș profesionist, un monstru rece care face violența cu propriile sale mâini. Atipic și insesizabil, omul a scăpat tuturor scenariilor serviciilor antiteroriste, incluzându-l aici și pe cel iordanian.

Totuși, la începutul anilor 1990, redutabilul General Intelligence Directorate (GID) iordanian întreprinsese o supraveghere sistematică și metodică a mișcărilor radicale ce operau în Iordania, și s-a interesat în mod deosebit de cea a lui Zarqawi. Țara traversa atunci una dintre cele mai grave crize politice din istoria sa contemporană. Zguduit de un profund curent islamist, agitat de către Frații Musulmani, Regatul Iordanian a reacționat în mod ferm și a luat măsuri represive contra diverselor grupări teroriste care agitau periferiile Ammanului. Dar această logică represivă nu i-a venit de hac lui Abu Musab Al-Zarqawi care, după ce a fost arestat, a fost eliberat în virtutea unei legi generale de amnistie care s-a aplicat prizonierilor politici. Unul dintre teroriștii cei mai reprezentativi după

¹Foreign general news” *The canadian Press*, 3 iunie 2001.

²„Bomb defendants all deeply religious Muslims” *Reuters*, 25 mai 1994.

Respectiv Osama Ben Laden a ieșit iarăși din temnițele iordaniene în 29 martie 1999, pentru nu a mai reveni acolo niciodată.

Spre deosebire de alte țări arabe, cum sunt Algeria și Tunisia, Iordania a legalizat, începând din 1989, mai multe partide politice islamiste. Cel mai important dintre ele, Partidul Acțiunii Islamice (Islamic Action Front IAF), este o emanație directă a congregației Fraților Musulmani. IAF și-a asigurat responsabilități politice de cel mai înalt nivel și, în mod notabil, mai multe portofolii ministeriale¹. În mai multe reprize, acest partid politic a încercat să influențeze linia politică a regatului în direcția fundamentalismului. Intervenind în reforma manualelor școlare, controlând mai multe municipalități, IAF s-a impus în anii 1990 ca un partener necesar monarhiei iordaniene. Ori el nu este decât vitrina legală a Fraților Musulmani.

Slăbit după alegerile din 1993, IAF a revenit în forță după acordul de pace semnat în octombrie 1994 între Iordania și Israel, denunțat ca o „trădare” de către islamiști. El și-a redobândit influența în marile orașe palestinienae ale Iordaniei, cu deosebire în fieful său din Zarqa. Primarul orașului, Yasser Omari, este un înalt demnitar al IAF².

Partidul Acțiunii Islamice critica atunci în mod violent tratatul de pace și rolul determinant pe care l-au jucat Statele Unite pentru a obține semnarea sa. Militanții săi descopereau un public formidabil la periferia Ammanului. În aceeași epocă, alte grupuri de activiști, ca Hizb Al-Tahrir Al-Islami (Partidul Eliberării Islamice) ori Jaysh Moḥammed (Armata lui Mahommed), își încurajau militanții să comită acte de violență la adresa evreilor și occidentalilor. Mai mulți colegi de arme ai lui Abu Musab Al-Zarqawi din sânul primei sale grupări teroriste, Bayt Al-Imam, aderaseră într-un un moment ori altul la aceste organizații ilegale din Iordania. Ei erau în majoritate veterani din Afganistan. Acești teroriști de un tip nou din Iordania și-au spus bucuroși „imam”, fără a putea fi în măsură să justifice acest titlu. Ei n-au primit în cea mai mare parte decât o vagă instruire religioasă.

Contextul politic iordanian al anilor 1990 se aseamăna cu un amestec de culturi în care au proliferat organizațiile islamiste și curente radicale,

¹„Can Islamist Be democrats? The case of Jordan” *Middle East Journal*, 1 iulie 1997.

²„Zarqa tribes in disarray ahead of elections while candidates scramble for women’s votes” *Jordan Times*, 11 iulie 1999.

Respectarea drepturilor omului

mai ales de factură salafistă. La puțin timp după războiul din Afganistan contra sovieticilor, salafismul era într-adevăr la modă în cartierele din Zarqa. În acest oraș, trei candidați ai Partidului Acțiunii Islamice au câștigat 85% din voturi la alegerile din 1993, în urma unei campanii clare anti-israeliene. Curentul islamist iordanian a făcut cauză comună cu palestinienii din teritoriile ocupate¹, în timp ce, pe tot parcursul deceniului, orașul Zarqa se afunda într-o criză socială și economică din ce în ce mai profundă.

Abu Musab Al-Zarqawi (alias Ahmad Fadil Al-Khalailah, Ahmad Fadil Nazal Al-Khalayleh, Abu Ahmad, Abu Muhammad, Abu Muhannad, Al-Muhajer, Muhannad, Saqr Abu Suwayd, Garib), s-a născut la 20 octombrie 1966, la Zarqa, în Iordania.

El aparține clanului Khalayleh, căruia îi poartă numele. Această familie, de origine beduină, s-a stabilit în Iordania de mai bine de două secole și ocupă unul dintre primele locuri ale eșichierului politic din Zarqa. De reținut că Zarqawi nu este totuși de origine palestiniană cum a pretins Colin Powel în 5 februarie 2003, cu ocazia unei intervenții la Națiunile Unite. Documentele adunate și mărturiile disponibile despre Zarqawi nu lasă loc nici unei ambiguități asupra acestui punct². În 2004, statul iordanian a decis, printre altele, să-i revoce naționalitatea, cum a făcut în 1994 și Arabia Saudită cu Osama Ben Laden.

Compus din mai multe mii de indivizi, clanul Khalayleh populează o foarte mare parte din orașul Zarqa, precum și diversele aglomerări de la periferiile Ammanului. Ca și pentru a se demarca de faptele copilului său teribil, reprezentanții clanului i-au trimis un mesaj regelui Abdallah al II-lea în 29 mai 2004, în care ei condamnă faptele lui Zarqawi³.

Clanul Khalayleh aparține tribului lui Bani Hassan, unul dintre triburile iordaniene cele mai numeroase, cu peste 200.000 de membri⁴. El se întinde și în alte țări din Orientul Apropiat și din Orientul Mijlociu, între care și Irakul. Este vorba deci de unul dintre triburile de beduini cele mai influente din regat. El împarte puterea tribală cu triburile Bani Hamida și Heduan.

¹„Can Islamists be democrats? The case of Jordan”, op. cit.

²Și notița convorbirii pe care am avut-o cu Muhannad Hijazi, procuror militar al Regatului Hașemit al Iordaniei, 16 septembrie 2004.

³„Al-Zarqawi's tribe cables King Abdallah pledging allegiance” *Al-Ra'y* 29 mai 2004.

⁴Ghazi Bin Muhammad, *The Tribe of Jordan at the beginning of the XXIst Century*, Amman, Turab Press, 1999.

Respectiv, Cu toate că este împământenit în diverse teritorii repartizate în mai multe țări, clanul Bani Hassan este unit și are o voce politică proprie, de o asemenea manieră încât, la 16 iulie 2002, reprezentantul tribului a condamnat ferm „politica diabolică a Statelor Unite” contra Irakului. Alți reprezentanți ai clanului Bani Hassan s-au declarat „hotărâți să protejeze Irakul și drepturile arabilor în toate locurile” și să „continue să se sacrifice până ce [...] planurile americano-sioniste vor [eșua] în regiune”¹. Comunitatea este organizată în mod autarhic în vederea apărării intereselor proprii. Există de asemenea în Zarqa o organizație caritabilă denumită Societatea Islamică Bani Hassan, care se dedică ajutorării membrilor oropsiți ai clanului. Cei din Bani Hassan constituie un pluton fruntaș central al ansamblului politico-social iordanian.

¹ „Jordan tribe voices solidarity with Iraq”, *IPR Strategic Information Database*, 16 iulie 2002.

Capitolul 2

„Omul verde”

Abu Musab Al-Zarqawi a crescut în cartierul Ma'ssum, în compania lui Mohammed și Omar, frații săi, și a celor șapte surori ale sale.¹ A crescut într-o atmosferă impregnată de un islam conservator. Ma'ssum este un cartier în care cultura beduină tradițională stă alături de modernitate. Cu-polele capitalei nu sunt decât la câteva minute de mers cu mașina. Acest cartier este leagănul tribului Bani Hassan. Este un cartier sărac (dar deloc mizerabil), care se întinde peste mai multe coline. Peisajul arid este ars de un soare de plumb.

Ahmad Fadil a văzut lumina zilei la Ma'ssum în 20 octombrie 1966. Marea casă burgheză cu două etaje, pe care o ocupa familia, domină cimitirul dărăpănat al comunității, unde mormintele nu mai sunt întreținute de mult timp. Ca mulți alții din clanul Khalayleh, tatăl lui Zarqawi, Fadil Nazzal Mohammed Al-Khalayleh, născut în 1926, un fost combatant voluntar în războiul din 1948, era funcționar la municipalitatea din Zarqa, unde el era *mokhtar*, altfel zis, împăciuitoare, cel spre care oamenii se îndreptau pentru a-și rezolva neînțelegerile². Patriarhul a murit la doi ani după retragerea sa în 1994³ și familia a beneficiat de bunăvoința municipalității care a hotărât să acorde familiei Khalayleh o pensie. Marea vilă din Ma'ssum a fost totuși vândută în favoarea uneia mai modeste din cartierul Al-Ramzi, tot în Zarqa.

Cel numit Ahmad Fadil Nazzal Al-Khalayleh ar fi crescut în fața cimitirului municipalității din Ma'ssum. Băiat fiind, el a avut în mod constant sub ochi acest peisaj lunar, presărat cu morminte, care nu ar fi fost fără influențe asupra personalității sale și ar fi suscitat asupra lui chiar o veritabilă fascinație pentru moarte, dacă ar fi să-i credem pe majoritatea celor ce l-au cunoscut de tânăr⁴. În apropiere de Amman și de centrele sale de afaceri, Ma'ssum se mândrește cu aleile sale prăfuite și șoselele prost asfaltate. Vinerea, în ziua de rugăciune, aproape toate femeile poartă vâl,

¹Frații și surorile lui Zarqawi sunt: Aisha, născută în 1963, căsătorită, locuiește la Zarqa; Alia, născută în 1968, căsătorită cu Khaled Al-Aruri, locuind în Zarqa; Fatima, născută în 1961, căsătorită, rezidentă în Amman; Intisar, născută în 1970, căsătorită, rezidentă în Amman; Mariam, născută în 1968, căsătorită cu Haytham Mustafa Obeidat; Rabia, născută în 1975, căsătorită, rezidentă în Amman; Amnah, născută în 1973, căsătorită, rezidentă în Amman; Mohammed, născut în 1965, căsătorit, rezident în Zarqa și Sayel, născut în 1959, căsătorit și rezident în Arabia Saudită. Sursă: raportul de sinteză al BKA (Bundes Kriminal Amt – Oficiul Poliției Federale de Criminalistică din Germania) despre Abu Musab Al-Zarqawi, 2004, arhiva autorului.

²Convorbire cu Abdallah Abu Tumman, fost coleg de celulă cu Zarqawi, 8 noiembrie 2004.

³Poliția din Zarqa, 2004, arhiva autorului.

⁴„Under the microscope” *Al-Jazira*, 1 iulie 2004.

Resp și multe dintre ele poartă rochii lungi până la călcâie.

Tânărul Ahmad Fadil era un elev mediocru. Învățătorul lui l-a descris ca elev având „unele” disponibilități intelectuale.¹ Între 6 și 11 ani, el obținea rareori calificativul B la școala elementară Talal Ben Abdallah.² Apoi, el a fost admis la Școala superioară Al-Zarqa.

La Colegiul Al-Zarqa, cel mai mare stabiliment școlar guvernamental pentru băieți din Zarqa, Ahmad Fadil este așezat pe rândul al patrulea de la geam: potrivit profesorului său din acea vreme, era un băiat visător care nu se prea interesa de cursuri. Colegiul este alăturat principalului cartier palestinian al orașului, de-a lungul străzii principale care duce la Amman. Stabilimentul a fost preluat de la o agenție a ONU, UNRWA, care a construit principalele obiective ale infrastructurii publice destinate refugiaților palestinieni din oraș.

El și-a urmat studiile până în clasa a noua. În ultimul an de studii, în 1982, a obținut o medie mediocră de 51,6 din 100 de puncte la materiile generale, nedistingându-se decât la sport și la cultura artistică³. Colegiul său a hotărât atunci să-l trimită și să-l îndrume spre o școală profesională, dar Zarqawi refuză și preferă să pună capăt studiilor, fără a da vreo explicație celor din anturajul său. Debusolat, el își petrecea cea mai frumoasă parte a vieții sale în cimitirul din Ma'ssum.⁴

Mama sa, Oum Sayel, pe numele său adevărat Dallah Ibrahim Mohammed Al-Khalayleh, născută în Zarqa în 1940, era deosebit de religioasă. Răpusă de leucemie în 29 februarie 2004, ea a regretat toată viața că fiul său n-a putut obține o diplomă. Oum Sayel a declarat, de asemenea, că fiul său, prezentat de mass-media occidentală ca un fin strateg, nu are un înalt nivel de instruire, în speranța de a-l disculpa. Oum Sayel amintește totuși că Zarqawi, cel mai mic dintre fiii săi, avea reale capacități intelectuale. Cu puțin înaintea morții sale, ea nu-și explica totuși de ce acesta a părăsit școala: „Noi am încercat să-l convingem să-și continue studiile, dar el a refuzat. Chiar gratuit, el a zis că nu va continua și că nu va merge la universitate⁵.”

Zarqawi prefera școala străzii. Camarazii de joacă își amintesc de el ca

¹Convorbire cu fostul profesor de la clasa lui Zarqawi, 15 septembrie 2004.

²„Interview with the wife of Musab Al-Zarqawi” *AL-Dustur*, 24 iunie 2004.

³Departamentul educației școlare din Zarqa, 2004, arhiva autorului.

⁴Poliția din Zarqa 2004, arhiva autorului.

⁵„Show down with Irak”, *Los Angeles Times*, 12 martie 2003.

un băiat tânăr, aproape ca alții, jucând fotbal pe străduțele din Ma'ssum'. Ahmad Fadil nu frecventa locașurile de cult. Mărturiile îl descriu ca un adolescent turbulent, bucuros de ceartă și violent. Vărul său, Muhammad Al-Zawhra, mărturisește: „Nu era atât de puternic pe cât era de afurisit.”² Anturajul său din acea epocă îl descrie ca pe un băiat rebel și indisciplinat.

Puțin după părăsirea cursurilor, Zarqawi își începe viața profesională printr-un serviciu într-o fabrică de hârtie. Dar a fost concediat două luni mai târziu, pentru că a lăsat mașinile nesupravegheate. El a obținut apoi o altă slujbă la serviciul de întreținere al municipalității din Zarqa. Ca și tatăl lui, a beneficiat de un post acordat de către primărie datorită apartenenței sale la clanul Khalayleh.³ În tradiția regatului se obișnuiește să se acorde un anumit număr din slujbele publice membrilor familiilor importante. Cei care aparțin clanului Khalayleh sunt numeroși în armată, poliție și instituțiile locale. Regatul menține astfel echilibrul social între diferitele triburi.⁴

Instituțiile naționale și locale iordaniene figurează totuși printre primele ținte când Zarqawi conducea organizația teroristă Bayt Al-Imam.

Funcționar municipal, Zarqawi, precum atâția alți tineri din generația sa la acest final al anilor 1980, era pătruns de descurajare și de frica zilei de mâine. Marile reforme economice și primele privatizări au aruncat tineretul într-o nesiguranță economică și socială⁵. Din mărturiile culese de la colegii săi din epocă, reiese că tânărul funcționar ocupa o poziție care nu răspundea aspirațiilor sale profunde. A fost descris ca un tânăr idealist, câteodată coleric și dificil de îndrumat. El primea adesea avertismente pentru riscurile pe care le provoca și a sfârșit prin concedierea lui la șase luni după angajarea⁶ sa din 1983. Unul dintre vecinii săi, Ibrahim Izzat, l-a perceput ca pe „un om de condiție modestă și izolat, care era prea puțin sociabil”.⁷ Zarqawi încerca să iasă de pe linia moartă pe care estima

¹Convorbire cu Ahmad Firaz, fost vecin al familiei Khalayleh, 15 septembrie 2004.

²„Zarqawi's journey: from dropout to prisoner to an insurgent leader in Irak”, *New York Times*, 13 iulie 2004.

³Poliția din Zarqa, 1987, arhiva autorului.

⁴„Report interviews Al-Zarqawi's neighbours, Prison mates”, *Al-Sharq Al-Awsat*, 8 martie 2004.

⁵*Ibid.*

⁶Poliția din Zarqa, 1987, arhiva autorului.

⁷Convorbire cu Ibrahim Izzat, 15 septembrie 2004.

el că se înserisese. El a încercat să dea un sens vieții sale și să-și făurească destinul. În 1984, a venit timpul serviciului militar obligatoriu. La cei 18 ani, Zarqawi și-a satisfăcut serviciul militar vreme de doi ani. Revenit în Zarqa în 1986, era descurajat și împins într-o viață de desfrâu. Tânărul funcționar indisciplinat s-a înconjurat de derbedei de cartier temuți de alți tineri. Potrivit cunoscuților săi de atunci, acesta se îneca în alcool și își acoperise corpul de tatuaje, două practici condamnate de islam. Ei îl supranumiseră „omul verde” atât erau de numeroase tatuajele sale, îndeosebi pe antebrațe și pe umeri. Avea tatuată chiar o ancoră pe mâna stângă, simbolul atașamentului său față de mare, și trei puncte albastre la baza unuia dintre degetele mari.¹ O practică ce ilustrează evident în cazul său, nevoia de a se distinge de lumea îngustă din Zarqa în care el evolua. El va încerca în 1998 să le șteargă cu acid.²

În câteva luni și-a câștigat o reputație de derbedeu cu un caracter irascibil. În mai multe rânduri, el va intra în conflict cu poliția locală, spre marea supărare a tatălui său, om respectat în oraș, al cărui fiu preferat era totuși. Tatăl său și unul dintre unchii săi au trebuit de altfel să meargă în mod regulat la postul de poliție. În 1987, el rănește cu lovituri de cuțit un tânăr din cartier. A fost reținut patru zile înainte să fie condamnat la două luni de închisoare. A fost apoi absolvit de vină în schimbul achitării unei amenzi considerabile.³ A fost arestat de mai multe ori pentru furt și trafic de stupefiante. A fost chiar interogat pentru o tentativă de viol. Zarqawi nu era în acea vreme cătuși de puțin religios, ci din contră: prin toată atitudinea sa contrazicea preceptele elementare ale Coranului. Adolescentul în plină criză încerca să-și croiască drum pe străduțele din Zarqa.

¹Convorbire cu directorul securității de la închisoarea din Suwaqah, 16 septembrie 2004.

²Convorbire cu Abdallah Abu Rumman, fost deținut împreună cu Zarqawi, 8 noiembrie 2004.

³Poliția din Zarqa, 1987, arhiva autorului, conf. Anexei 1 p. 288.